

ΤΗΛ. ΓΡΑΦ.

FAX

ΑΠΟΚΟΜΜΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

ΟΙΚΟΝ. ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ημερομηνία

25 Ιουλ. 1991

7B

T.3

Ο θείος απ' τις Βρυξέλλες...

Η ΥΠΟΘΕΣΗ έχει καταντήσει βιαιετή. Κάθε τρεις ναι λίγο μας έρχεται ένας κοινοτικός παραγων - ελεγκτής, επιθεωρητής, εμπειρογνώμων ή άσχετος... Αφού τον περιφέρουν μεταξύ στατιστικών στοιχείων και καμμιάς ταβέρνας για ψαρι, αποφαίνεται μονοτόνως ότι η οικονομίας μας βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού, ότι νοσεί από τα δημόσια ελλείμματα, ότι πρέπει να αυξήσουμε τα δημόσια έσοδα και γι' αυτό πρέπει να πατάξουμε την φοροδιαφυγή. Σιγά και δεν τον ξέραμε...

Κι άντε να εξηγήσεις στον κ. Κοκ - τον Ολλανδό προεδρεύοντα του ECOFIN - ότι αν πάμε να ελέγξουμε φορολογικά τους δικηγόρους θα ξεκινήσει καμμιά νέα δίμηνη αποχή από τα δικαστήρια κι ότι οι αγρότες στην Ελλάδα είναι είδος αυτοδικαίως αφορολόγητο. Με άλλα λόγια, ότι η χώρα μας είναι ένα απέραντο Duty-Free, όπου οι μό:οι που πληρώνουν φόρους είναι οι εργαζόμενοι στο Duty-Free δηλαδή οι μισθωτοί.

Αυτά στις Βρυξέλλες ίσως να μην τα πολυκαταλαβαίνουν. Διότι τα βασικό πρόβλημα στην χώρα μας είναι πως η φοροδιαφυγή, η παρασικονομία, έχει ενταθεί στο σύστημα κοινωνικών ισορροπιών κι η οποία ανατροπή της κινδυνεύει να οδηγήσει σε έκρηξη.

Β ΕΒΑΙΩΣ, οι άνθρωποι αυτοί έχουν δικαίο. Στην δεκαετία του '80 η Ελλάδα υπέστη μια βασική στρέβλωση: έμαθε - δεν ήθελε και πολύ για να το μάθει! - να ζή πάνω από τις δυνατότητές της. Ο αργόμισθος συνδικαλιστής, ο αντιστασιακός θείος, η γυναίκα με σύνταξη στα 15 χρόνια, ο λόγω ανύπαρκτης αναπηρίας συνταξιοδοτούμενος ξάδελφος, ο διορισμένος και μη εργαζόμενος αδελφός, είναι τυπικές φιγούρες του κοινωνικού τοπίου μας. Θέλουμε, δεν θέλουμε, υπάρχουν και είναι πολλοί. Ίσως οι περισσότεροι... Δεν μπορείς από την μια μέρα στην άλλη να τους εντάξεις σε μια ορθολογική κοινωνική και δημοσιονομική οργάνωση. Θα τους εξαφανίσεις με ως δημοσιονομικές περιπτώσεις αλλά θα συνεχίσουν να υπάρχουν ως άτομα κι ως κοινωνική ομάδα. Με την οργή, την ανασφάλεια ή το πάθος των αδικημένων....

Για όλους αυτούς υπάρχει αδιόρατα μέσα τους η προσδοκία του «θείου απ' τις Βρυξέλλες»... Μια χώρα που κτίστηκε μεταπολεμικά με τον πόθο του εμβάσματος, μετατόπισε απλώς τον τόπο αποστολής του: το Σικάγο, η Μελβούρνη, το Ντύσελντορφ μετακινήθηκαν στις Βρυξέλλες. Κι αυτό συντηρείται επιδεικτικά από την πολιτική ηγεσία μας είτε με την δραματοποιημένη διαφήμιση των κοινοτικών δανείων, είτε με την θεοποίηση των κοινοτικών χρηματοδοτήσεων. Προσφάτως, η κυβέρνηση παινευόταν - κι ορθώς, από μια πλευρά - επειδή το κλειστό κολυμβητήριο στο ΟΑΚΑ κτίστηκε από κοινοτικά προγράμματα χρηματοδότησης. Ο «θείος από τις Βρυξέλλες» πληρώνει κι απλώς - που και που - γκρινιάζει λίγο παραπάνω επειδή δεν τα κάνουμε όπως μας λεί.

Τα προβλήματα αυτής της χώρας, όμως, δεν είναι απλώς δημοσιονομικά. Και σ' αυτό ο «θείος» έχει λίγο την τάση να μας βλέπει με τα δικά του μάτια. Η αντιμετώπιση π.χ. της φοροδιαφυγής δεν μπορεί να είναι υπόθεση ούτε έξη μηνών, ούτε ενός χρόνου. Η κατάργηση ενός στρεβλού «κοινωνικού» συστήματος διασπάθισης των δημοσίων πόρων δεν γίνεται από την μια μεριά στην άλλη. Η σοβαρή εξυγίανση απαιτεί μακρόπνοο πρόγραμμα και στην Ελλάδα κανείς δεν έχει την διάθεση να φτιάξει κάτι τέτοιο. Μας αρκεί να λειτουργούμε με ορίζοντα την επόμενη δόση του κοινοτικού δανείου. Το κακό είναι πως αυτό φαίνεται να αρκεί και στον «θείο»: ρίξτε λίγο στον πληθωρισμό, κόψτε τις προσλήψεις, μαζέψτε καμμιά σύνταξη, να δείξετε ότι κάτι κάνετε. Κι αυτό κάνουμε: δείχνουμε ότι «κάτι κάνουμε»...

Ε ΤΣΙ, ΜΕΤΑ το δάνειο και την σταθεροποίηση του κ. Σημίτη είχαμε το δάνειο και την σταθεροποίηση του κ. Χριστοδούλου, για να έχουμε σε λίγο ένα άλλο δάνειο του κ. Σημίτη κ.ο.κ. Ο φαύλος κύκλος, όμως, δεν σπάει με μέτρα και με άλλα μέτρα. Σπάει μόνο με ένα γενναίο πρόγραμμα κοινωνικών αλλαγών, βαθειών μεταρρυθμίσεων, από αυτά που έχουν βαρύτατο πολιτικό και κοινωνικό κόστος αλλά βάζουν την χώρα στον επόμενο αιώνα με σοβαρές προοπτικές.

Διαφορετικά, θα ζούμε στο ρυθμό του κ. Κοκ, του κ. Σάραλι ή του κ. Τσιπς για πολύ ακόμα...